
POSLEDNÍ
SVĚDEK DOMU
Jedna noc ..Jeden host..
JANA HORKELOVÁ

Obsah

ÚVOD....2
1. Čas příjezdu....3
2. Pokoj číslo 12....5
3. Záznam v systému....9
4. Výpis z kamery....17
5. Dům před penzionem....21
6. Protokol....29
7. Když se vrací hlas....30
8. Trhliny ve zdech....44
9. Kontrola....46
10. Vzpomínka, která se upraví....55
11. Přesměrování....61
12. Kontrola bez chyby....66
13. Reverzní přístup....71
14. Vliv....78
Doslov....133

ÚVOD

Vždycky jsem si myslela, že si věci pamatuji přesně, že když něco slyším nebo vidím, uložím si to tak, jak to bylo, bez přikrášlení a bez vynechání, a že když se mě někdo po letech zeptá, dokážu to znovu vytáhnout a říct to stejně jasně jako tehdy, protože některé chvíle jsou přece důležité a člověk by si je neměl splést, jenže čím déle pracuji v Penzionu Na vršku, tím častěji si uvědomuji, že si nepamatuji všechno, jen to, co jsem si dovolila zapamatovat, a zbytek jsem si možná doplnila tak, aby to dávalo smysl, aby to zapadlo, aby to nebylo rozbité a nepohodlné.

Penzion stojí na mírném kopci nad silnicí, která se v noci leskne, když prší, a auta pod ním projíždějí jako světelné čáry, které se objeví a zase zmizí, aniž by si člověk stačil všimnout, kdo v nich sedí, a ten kopec není nijak zvláštní, jen stačí na to, aby byl dům trochu stranou, aby nebyl součástí vesnice ani ničeho jiného, jen sám pro sebe, a zadní část budovy, ta stará, která tu stála ještě před penzionem, je dnes zavřená, oficiálně kvůli vlhkosti a prasklinám, ale já vím, že tam není jen vlhko, protože když je v noci ticho a vítr se opře do zdi, ozve se duté klepání, které nezní jako potrubí ani jako dřevo, spíš jako by se něco snažilo připomenout, a já pokaždé zvednu hlavu, i když si namlouvám, že jsem si na ten zvuk už dávno zvykla.

Na nočních směnách mám ráda ten klid před jedenáctou, kdy většina hostů už spí a ti, kteří ještě přijedou, jsou unavení a mluví tiše, a já si zapisuji jejich jména, časy příjezdu, podávám klíče a sleduji, jak mizí po schodech nebo ve výtahu, a mám pocit, že všechno je pod kontrolou, že nic nemůže uniknout, protože jsem u toho, protože vidím a slyším, a ten pocit, že jsem svědkem, mi vždycky stačil.

Nikdy jsem nechtěla být hlavní postavou.

Noc, kdy přišel ten muž, začala obyčejně, déšť bubnoval do parapetu a já si všimla, že hodiny nad recepcí jdou o dvě minuty napřed, což mě podrážděilo víc, než by mělo, protože mám ráda, když věci sedí, když čas odpovídá skutečnosti, a pamatuji si, že jsem si řekla, že to musím nahlásit, ale pak jsem to odložila, jako tolik jiných drobností, které se zdají nepodstatné, dokud se k nim člověk nevrátí a nezjistí, že právě ony mohly něco změnit.

Když zazvonil zvonek nad dveřmi, zvedla jsem hlavu okamžitě, jako bych na ten zvuk čekala, a muž, který vstoupil, neměl zavazadlo, což si člověk všimne hned, protože lidé bez zavazadel působí jinak, lehčeji, jako by tu neměli zůstat dlouho, a já jsem byla přesvědčená, že si ten okamžik pamatuji přesně, že vím, kolik bylo hodin, že vím, co měl na sobě, že vím, co řekl.

Byla jsem si jistá.

1. Čas příjezdu

Na noční směny chodím vždycky o něco dřív, než musím, protože nemám ráda ten pocit, že něco začíná bez mé přítomnosti, a tak jsem i ten večer přišla ještě před sedmou, odložila si kabát do malé šatny za recepcí, zapnula lampu nad pultem a zkontrolovala knihu hostů, kde byl jen jeden pokoj obsazený, manželé z Brna, kteří přijeli už odpoledne a stěžovali si na tvrdé matrace, a všechno působilo obyčejně, uklizeně, až příliš klidně, déšť zesiloval a po skle se táhly nepravidelné pruhy vody, které pod světlem pouliční lampy vypadaly skoro bíle, a já jsem si uvařila čaj do hrnku s oprýskaným okrajem, který používám už roky, protože mi vyhovuje jeho váha v ruce, a sedla jsem si tak, abych viděla na dveře i na monitor s kamerami, i když vím, že ten úhel není ideální a že část parkoviště zůstává mimo záběr.

Před desátou už bylo ticho tak husté, že jsem slyšela i slabé praskání v zadní části budovy, kde se dnes neubytovává, a pokaždé, když se ten zvuk ozve, si řeknu, že bych tam měla zajít a zkontrolovat to, jenže tam není co kontrolovat, jen prázdné pokoje a zdi, které zadržují vlhkost a chlad, a tak zůstávám za pultem a přesvědčuji sama sebe, že staré domy prostě vydávají zvuky, že to není nic víc než materiál, který pracuje, a že kdyby tam skutečně někdo byl, musela bych to poznat.

Ve 22:17 se otevřely dveře, aspoň si to tak pamatuji, protože jsem se právě podívala na hodiny nad recepcí a znovu si všimla těch dvou minut navíc, a zvonek zazvonil krátce, čistě, bez zaváhání, muž vstoupil pomalu, jako by si potřeboval zvyknout na světlo, a zavřel za sebou dveře opatrně, téměř tiše, neměl žádnou tašku ani batoh, jen tmavý kabát, který vypadal suchý, což mi tehdy nepřišlo zvláštní, i když venku lilo už několik hodin, a já jsem se narovnala, podívala se na něj přes pult a řekla obvyklou větu, kterou říkám všem hostům, jako bychom tím vstupovali do stejného malého rituálu.

„Máte volný pokoj?“ zeptal se a hlas měl klidný, bez naléhání, bez únavy, spíš soustředěný, jako by věděl, že odpověď bude kladná, a já jsem mu podala registrační kartu a sledovala, jak si bere propisku z držáku, zapisuje jméno pomalým, čitelným písmem, Petr Varga, a přitom ani jednou nezaváhá, a když jsem zadávala údaje do systému, měla jsem pocit, že si ten okamžik ukládám přesně, že si všímám všeho, dokonce i toho, že jeho boty nezanechaly na podlaze žádné mokré stopy, a přestože jsem si toho všimla, nic jsem neřekla, protože není mou prací ptát se lidí, odkud přicházejí a kam jdou.

Podala jsem mu klíč od pokoje 12 a on se na mě podíval déle, než je obvyklé, ne nepříjemně, spíš jako by si mě chtěl zapamatovat, a pak řekl větu, která mi zůstala v hlavě jasněji než cokoli jiného z té noci, že jsem poslední člověk, který ho dnes uvidí, a já jsem se pousmála, protože hosté občas mluví zvláštně, když jsou unavení nebo rozrušení, a odpověděla jsem, že recepce je otevřená celou noc, což je pravda, vždycky tu někdo je.

Slyšela jsem jeho kroky na schodech.

Výtah nepoužil, i když byl blíž, a já jsem chvíli seděla a poslouchala, dokud kroky neutichly, a pak jsem se vrátila k monitoru, kde se v záznamu z chodby nic nepohnulo, žádný stín, žádná změna světla, jen prázdná chodba s kobercem, který tlumí zvuk, a to mi tehdy přišlo zvláštní jen na okamžik, protože kamery občas vynechají snímek, občas se obraz sekne, a já jsem si řekla, že zbytečně přemýšlím.

Když jsem o půlnoci kontrolovala systém, čas jeho příjezdu byl uveden jako 22:41.

Seděla jsem chvíli bez pohybu a dívala se na obrazovku, jako by se čísla měla sama opravit, protože jsem si byla jistá, že jsem údaje zadala hned, že jsem nic neodkládala, že jsem se nespletla, a přesto tam svítil jiný čas, chladný a neosobní, a já jsem si znovu vybavila hodiny nad recepcí, ty dvě minuty navíc, a napadlo mě, že chyba bude tam, že jsem se možná řídila jejich časem místo systémového, což by vysvětlovalo rozdíl.

To se může stát.

Vzpomněla jsem si, že jsem mu večer nabídla snídani, což dělám automaticky, krátká věta o možnosti snídaňového balíčku, pokud odjíždí brzy, a teď si nejsem jistá, jestli jsem to skutečně řekla, nebo jestli to jen předpokládám, protože to říkám všem, a pokud bych to vynechala právě u něj, muselo by to mít důvod, drobný, sotva postřehnutelný impuls, který by mě přiměl přeskočit obvyklou větu, a já si nedokážu vybavit, že by takový impuls existoval, přesto mi ta mezera vadí víc než rozdíl v čase.

Znovu jsem si v duchu přehrála jeho odpovědi, jenže místo slov se mi vybavovalo spíš ticho mezi nimi, krátké pauzy, které jsem tehdy považovala za obyčejné, a teď mi připadají delší, těžší, jako by se mezi otázkou a odpovědí rozprostřel prostor, ve kterém jsem si mohla leccos domyslet, aniž bych si toho všimla, a já jsem si začala

uvědomovat, že jsem možná neodpovídala jen na to, co řekl, ale i na to, co jsem očekávala, že řekne.

Ten večer byl příliš hladký.

A právě ta hladkost mi teď připadala podezřelá, protože v běžných nocích se vždycky objeví drobný zádrhel, host se přeřekne, zapomene občanský průkaz, zeptá se na něco, co už jsem vysvětlila, jenže tady všechno proběhlo bez jediného zaváhání, jako by byl ten scénář připravený předem a já jsem jen plnila svou část, a když se snažím vybavit si jeho hlas, slyším ho teď jinak, hlubší, pomalejší, než byl možná ve skutečnosti, a já si kladu otázku, jestli jsem mu tu hloubku nepřidala zpětně, aby zněl vážněji, aby jeho věta o posledním svědkovi měla větší váhu.

Možná jsem chtěla, aby měla váhu.

Podívala jsem se na dveře penzionu, které byly teď zavřené a klidné, a uvědomila si, že kdyby ten muž nikdy nepřišel, nic by se nezměnilo, žádný jiný host by si ničeho nevšiml, žádný záznam by nechyběl, žádná kolonka by nezůstala prázdná, a přesto jsem cítila, že jeho přítomnost narušila něco, co jsem považovala za pevné, že otevřela drobnou trhlinu, která se nedá jednoduše zalepit vysvětlením o starých hodinách a zpožděných kamerách.

A poprvé mě napadlo, že možná nejde o to, co se stalo té noci, ale o to, co se stalo dávno předtím, v tom domě, ještě než se jmenoval Penzion Na vršku, v době, kdy jsem si byla jistá jinou věcí, jiným zvukem, jiným hlasem za zdí.

Tenkrát jsem si byla jistá také.

2. Pokoj číslo 12

Zůstala jsem tu noc vzhůru déle, než bylo nutné, i když jsem neměla žádný důvod nespát mezi kontrolami kamer a občasným pohledem do knihy hostů, protože po jedenácté už obvykle nikdo nepřijede, a přesto jsem měla zvláštní pocit, že bych měla zůstat pozorná, jako by se ještě něco mělo stát, a tak jsem si dolila čaj, který už dávno vystydl, a poslouchala zvuky domu, které znám tak dobře, že je dokážu rozlišit bez přemýšlení, prasknutí dřeva, když se mění teplota, krátké zahučení větráku, který se sám zapne, a někdy i slabé šustění z horní chodby, kde je koberec měkčí a kroky téměř nejsou slyšet.

Kolem půl jedné jsem zkontrolovala monitor s kamerou namířenou na schodiště, protože jsem si uvědomila, že jsem ho vlastně neviděla vyjít až nahoru, jen jsem slyšela kroky, a obraz ukazoval prázdnou chodbu, světlo bylo zapnuté, dveře pokojů zavřené, nic se nehýbalo, a já jsem si řekla, že jsem se jen nedívala ve správnou chvíli, že kamera může mít několikasekundové zpoždění a že jsem si to jednoduše neuhlídala, což se stává, i když nerada přiznávám, že mi něco uniklo.

K ránu déšť ustal a ticho bylo ještě výraznější než předtím, takové to husté, ranní, kdy se světlo pomalu vtírá do místnosti a všechno působí trochu jinak, méně ostré, a já jsem si připravila ranní výpis příjezdů, jak to dělám vždycky před střídáním směn, a jeho jméno tam bylo uvedené jasně, Petr Varga, pokoj číslo 12, čas příjezdu 22:41, a já jsem znovu pocítila ten drobný nesoulad, který se nedal úplně vysvětlit, protože jsem si byla jistá, že to bylo dřív, ale rozdíl čtyřiadvaceti minut není něco, co by člověk řešil, když má za sebou noční směnu.

Když jsem šla kolem osmé nahoru zkontrolovat chodbu, protože pokoj 12 měl podle systému zůstat obsazený ještě jednu noc, všimla jsem si hned, že dveře nejsou úplně dovřené, nebyly otevřené dokořán, jen lehce pootevřené, jako by je někdo přivřel a nedovřel zcela, a to mě znejistilo víc, než bych čekala, protože hosté obvykle dveře zabouchnou nebo pečlivě zavřou, málokdy je nechají takhle, a zaklepala jsem dvakrát, jasně a slyšitelně, a chvíli čekala.

Nikdo se neozval.

Zatlačila jsem na dveře a vstoupila dovnitř, připravená omluvit se, pokud by spal, ale pokoj byl prázdný, postel byla ustlaná téměř stejně jako večer, přikrývka lehce zvlněná u okraje, jako by si na ni někdo sedl, ale neležel, koupelna suchá, ručníky nedotčené, a kufr ani žádné osobní věci nikde, jen lehký chlad, který tam bývá, když se přes noc nevětrá.

Okno bylo zavřené.

Stála jsem tam chvíli déle, než bylo nutné, a snažila se vybavit si, jestli jsem v noci slyšela dveře, jestli jsem zaznamenala kroky dolů po schodech nebo cinknutí výtahu, ale nic takového jsem si nevybavovala, jen ten první zvuk schodů, který mě tehdy uklidnil, protože znamenal, že host je nahoře a všechno je v pořádku, a přesto teď pokoj působil, jako by tam nikdo nikdy nebyl, jako by to byl jen záznam v systému a jméno napsané v knize.

Podívala jsem se na klíč.

Visel na háčku za recepcí.

Zůstala jsem stát ještě chvíli na chodbě před otevřenými dveřmi, jako by se měl muž každou chvíli vrátit a omluvit se za nedorozumění, jako by měl říct, že si jen odskočil ven, že si zapomněl něco v autě, a přestože jsem věděla, že žádné auto na parkovišti nestojí, že bych si ho všimla, stejně jsem se přistihla, že poslouchám zvuk motoru ze silnice pod kopcem, jako by některý z projíždějících vozů mohl patřit jemu, jako by ten příběh šel ještě vrátit do obyčejnosti, do rámce běžného omylu, který se dá snadno vysvětlit.

Vstoupila jsem znovu do pokoje a zavřela za sebou dveře, tentokrát opatrněji, a rozhlédla se důkladněji, ne už jako zaměstnanec kontrolující stav místnosti, ale jako

někdo, kdo hledá důkaz vlastní paměti, drobný detail, který by potvrdil, že tu noc skutečně někdo strávil, a přistoupila jsem k posteli, položila dlaň na prostěradlo, jako bych mohla ucítit zbytkové teplo těla, ale látka byla chladná a hladká, bez prohlubní, bez náznaku tíhy, a když jsem se podívala na polštář, nebyl promáčknutý ani na jedné straně, jako by ho nikdo nepoužil.

V koupelně jsem otočila kohoutkem a voda se rozběhla okamžitě, bez zaváhání, bez změny tlaku, což znamenalo, že v noci nebyla puštěná, alespoň ne dost dlouho, aby se něco změnilo, a ručníky visely přesně tak, jak jsem je večer skládala, jeden lehce nakřivo, protože jsem ho věšela ve spěchu, a tenhle drobný nedostatek, který jsem si pamatovala, mi najednou připadal jako jediná pevná věc v místnosti.

Když jsem vyšla zpátky na chodbu, všimla jsem si, že koberec před dveřmi pokoje číslo 12 je bez jakýchkoli stop, žádné mokré šlápoty, žádné otisky, a napadlo mě, že kdyby skutečně přišel bez zavazadla a bez deštníku, musel by přece něco přinést s sebou, alespoň vlhkost, alespoň špínu ze silnice, jenže nic takového tam nebylo, a já jsem si znovu přehrála jeho suchý kabát, který mi tehdy nepřišel zvláštní, a teď mi připadal jako první věc, kterou jsem měla zpochybnit.

Možná přestal déšť dřív, než jsem si myslela.

Ale v hlavě jsem slyšela jeho kroky, ty jasné, oddělené údery na schodech, které jsem si spojila s jeho přítomností, a čím víc jsem se snažila vybavit si jejich rytmus, tím víc se mi zdály neurčité, jako by nebyly pevně svázané s konkrétní postavou, jako by to mohl být kdokoli, kdo prošel domem v jiný čas, a já jsem jen vzala zvuk, který už tam byl, a přiřadila ho k němu.

Opřela jsem se o zábradlí a zadívala se dolů na recepci, která teď působila menší, než večer, a uvědomila si, že kdybych tu noc nebyla sama, kdyby tu byl ještě někdo jiný, kdo by mohl potvrdit, že muž skutečně vstoupil, že jsem mu podala klíč, že jsme spolu mluvili, měla bych se čeho chytit, ale protože jsem byla jediná, všechno stálo jen na mém slově, na mé paměti, na mém zápisu v knize hostů.

A já jsem si začínala být jistá méně než ráno.

Vrátila jsem se dolů a znovu pohlédla na háček s klíčem číslo 12, jako by jeho přítomnost měla vysvětlit víc než celý pokoj, protože pokud klíč zůstal dole, pak nikdy nemohl být nahoře, a pokud nikdy nebyl nahoře, pak kroky, které jsem slyšela, nepatřily jemu, a jestli mu nepatřily, komu tedy, a v tu chvíli jsem si uvědomila, že stojím uprostřed recepce a snažím se vyřešit něco, co by se ještě před několika hodinami zdálo směšné.

Byl to jen host.

A přesto jsem měla pocit, že dům něco zadržuje, že něco zůstalo mezi stěnami a mnou, něco, co se nedá najít v systému ani v prázdném pokoji, něco, co se drží ticha a čeká, až se na to podívám jinak, než jako zaměstnanec kontrolující čísla.

Poprvé mě napadlo, že možná nejde o to, kam odešel.

Ale odkud přišel.

A když jsem si tu otázku v duchu vyslovila, došlo mi, že jsem se vlastně nikdy neptala, odkud hosté přicházejí, jen kam chtějí jet dál, protože minulost lidí, kteří projdou recepcí, není moje věc, je to něco, co zůstává za dveřmi spolu s jejich zavazadly, která si odkládají na podlahu, a možná právě proto mě ten muž bez zavazadla zneklidnil víc, než jsem si byla ochotná přiznat, protože přišel bez minulosti viditelné na první pohled, bez kufru, bez tašky, bez jakéhokoli předmětu, který by potvrzoval, že někam patří a odněkud přijel, jako by se objevil jen v prostoru mezi dveřmi a pultem, a já jsem mu ten prostor automaticky přiřkla, jako bych tím potvrdila jeho existenci.

Znovu jsem si sedla za recepci a snažila se v hlavě projít všechny možné vysvětlení, která by byla obyčejná a přijatelná, že mohl odejít jiným východem, že jsem mohla přehlédnout jeho pohyb na kameře, že klíč mohl vrátit dřív, než jsem si všimla, že systém mohl zapsat čas se zpožděním, a každé z těch vysvětlení bylo samo o sobě možné, dokonce pravděpodobné, jenže dohromady vytvářely pocit, že je toho příliš, že se drobnosti vrší jedna na druhou a vytvářejí tvar, který nechci pojmenovat.

Otevřela jsem zásuvku s náhradními klíči a chvíli jen přejížděla prsty po kovových štítcích, jako by jejich chlad mohl uklidnit něco, co se ve mně začalo pohybovat, a vzpomněla jsem si, že v zadní části domu býval kdysi jiný pokoj s číslem 12, ještě před přestavbou, když byl dům rodinný a ne penzion, a tohle číslo se mi náhle spojilo s jinou chodbou, s jiným večerem, kdy jsem stála před zavřenými dveřmi a poslouchala zvuk, který jsem tehdy považovala za důkaz, že se něco děje za zdí.

Tenkrát jsem si byla jistá také.

Tenkrát jsem slyšela hlas.

A stejně jako teď jsem si ho přiřadila k někomu konkrétnímu, aniž bych si připustila, že mohl patřit něčemu jinému, nebo že mohl být zkreslený, přenesený skrz stěny, zesílený mou vlastní pozorností, která tehdy byla ostřejší než kdy dřív, protože jsem chtěla slyšet, chtěla rozumět, chtěla být tou, kdo si všiml.

Opřela jsem si lokty o pult a zadívala se na dveře, které teď zůstávaly zavřené a klidné, a přesto jsem měla pocit, že se něco změnilo v samotném prostoru recepce, jako by mezi mnou a stěnami vznikla tenká vrstva napětí, neviditelná, ale citelná, a já jsem si uvědomila, že jestli si začnu spojovat tuhle noc s tou dávnou, kterou jsem

si roky přehrávala jako pevnou a neměnnou, bude to znamenat, že jsem si nikdy nebyla jistá tak, jak jsem si myslela.

Možná jsem jen potřebovala slyšet něco, co by potvrdilo moje místo v tom domě.

A možná jsem si to slyšení vytvořila sama.

3. Záznam v systému

Když jsem se vrátila dolů z pokoje číslo 12, snažila jsem se přesvědčit samu sebe, že na tom není nic zvláštního, že host mohl odejít velmi brzy ráno, že si mohl vzít klíč z háčku a pak ho zase vrátit, aniž bych si toho všimla, protože mezi pátou a šestou hodinou bývám někdy unavenější, než si připouštím, a i když tvrdím, že mi nic neunikne, jsou chvíle, kdy se dívám přímo na monitor a vlastně nevidím, jen sleduji pohyb světla a stínů, aniž bych je skutečně registrovala, a tak jsem si sedla za recepci, otevřela systém a znovu si vyhledala jeho záznam, jako bych čekala, že se tam objeví vysvětlení, drobná poznámka, automatické odhlášení, cokoli, co by potvrdilo, že se věci dějí normálně a že jsem jen zbytečně citlivá na detaily.

Jméno tam bylo, stejně jako večer, pokoj číslo 12, jedna noc, platba hotově, žádná poznámka, žádná poznámka o odjezdu, žádná změna stavu pokoje, a když jsem otevřela historii úprav, viděla jsem jen jeden časový údaj, 22:41, přidání záznamu, žádná další manipulace, žádné přepsání, žádná oprava, a přesto jsem si byla jistá, že jsem údaje zadala hned po jeho příchodu, že jsem nečekala, že jsem se nedívala jinam, protože to nedělám, tohle je moje práce, můj malý řád uprostřed cizích příběhů, a kdybych začala pochybovat o tak jednoduché věci, jako je čas zadání, musela bych začít pochybovat o mnohem víc.

Otevřela jsem knihu hostů, tu papírovou, kterou stále vedeme pro případ výpadku systému, a našla jeho podpis, Petr Varga, písmo rovné, klidné, bez zaváhání, a pod jménem čas, který jsem zapsala rukou, 22:17, a když jsem se na ta čísla dívala, připadala mi správná, jistá, jako by do toho večera patřila víc než těch 22:41 na obrazovce, a napadlo mě, že jsem si možná spletla hodiny, že jsem se podívala na ty nad recepcí, které jdou o dvě minuty napřed, a pak ještě odečetla nebo přičetla něco navíc, protože člověk občas počítá automaticky, aniž by si to uvědomil.

Ten rozdíl byl malý.

Přesto jsem měla pocit, že se něco posunulo, jako když stojíte na schodech a jedna hrana je o milimetr nižší, než čekáte, a tělo to zaznamená dřív než hlava, a já jsem si najednou nebyla úplně jistá tím, co jsem slyšela v noci, jestli jsem opravdu slyšela jeho kroky až nahoru, nebo jestli jsem si ten zvuk jen doplnila, protože jsem předpokládala, že po schodech půjde, když nepoužil výtah, a tenhle druh pochybnosti nemám ráda, protože se šíří tiše a bez varování, nejdřív zpochybní drobnost a pak se začne dotýkat věcí, které jste považovali za pevné.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy POSLEDNÍ SVĚDEK DOMU .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.